

ولادت کریم اهل بیت؛ چه شبی و چه مبارک سحری

در سال سوم هجرت و در شب نیمه ماه رمضان که بهترین ماه های خداست خانه امیرالمؤمنین و فاطمه علیهما السلام میزبان قدوم مولود مبارکی شد که شادی را با خود به خانه وحی آورد. در این شب فرخنده، سبط اکبر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وسلم، حضرت امام حسن علیه السلام چشم به جهان گشود و شهر مدینه را غرق نور کرد.

به گزارش خبرنگاران گروه جامعه گزارش خبر، هنگامی که امام حسن علیه السلام به دنیا آمد رسول اکرم صلی الله علیه و آله وسلم در سفر بودند و امیرالمؤمنین و فاطمه علیه السلام چشم به راه بازگشت ایشان، پیامبر پس از مراجعت از سفر، طبق معمول ابتدا به خانه فاطمه علیها السلام وارد شد. هنگامی که خبر تولد نوزاد را به ایشان دادند، شادمانی وجود حضرت را فرا گرفت.

هنگامی که کودک را نزد پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم آوردند، حضرت رو به علی علیه السلام کرده، فرمود: آیا او را نام گذاری کرده ای؟ حضرت عرض کرد که من در نام گذاری وی بر شما پیشی نمی گیرم. پس رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم فرمود که من هم در نام گذاری بر خداوند سبقت نمی جویم. در این هنگام جبرئیل از آسمان فرود آمد و از سوی خدای متعال به وی تهنیت گفت و سپس اظهار داشت خداوند تو را فرمان داده که نامش را «حسن» بگذارد و پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم او را «حسن» نامید.

حضرت امام حسن مجتبی علیه السلام اولین مولودی است که از نظر شرافت نسب هیچ کسی به پای او نمی رسد. جد بزرگوارش پیامبر و خاتم الانبیا، پدر گرامی اش اولین امام و سیدالاولیاء، و مادر مکرمش، صدیقه اطهر سیده النسا است. هیچ کس قبل از امام حسن علیه السلام دارای چنین شرافت نسب و خاندانی نبوده است. او در مکتب پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وسلم و امیرالمؤمنین علیه السلام رشد یافت و در دامن برترین زنان عالم، حضرت فاطمه زهرا علیها السلام، بزرگ شد.

کنیه آن حضرت «ابومحمد» بوده است. جد بزرگوارش او را «ابومحمد» خطاب می نمود و کنیه دیگری برای آن حضرت ذکر نشده است.

اما برخی از القاب آن حضرت بدین شرح است: زکی، مجتبی، سید، تقی، نقی، طیب، ولی و برّ مشهورترین این القاب، مجتبی و تقی است و نیز سید، که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وسلم امام حسن علیه السلام را بدان ملقب فرموده اند.

می توان گفت بهترین و شادترین دوران زندگانی امام حسن علیه السلام همان دورانی است که با رسول گرامی اسلام صلی الله علیه و آله وسلم گذشت. امام حسن علیه السلام حدود هفت سال و شش ماه از عمر شریفش را در کنار جد بزرگوارش سپری نمود و از محبت های بی دریغ و بسیار ایشان بهره برد. علاقه و محبت پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم به حسن و حسین علیه السلام به جایی رسیده بود که آن دو کودک را «ریحانه» می خواند و در جواب یکی از صحابه که عرض کرد «ای رسول خدا، آیا ایشان را دوست داری؟»، فرمود «چگونه ایشان را دوست ندارم این دو تن گل های خوش بوی من از دنیا هستند و من آن دو را می بویم»، و همین مضمون را درباره امام حسن علیه السلام فرمودند «به راستی که او گل خوش بوی من در دنیاست و به راستی که این پسر من سید و آقا است».

شأن و مقام امام حسن علیه السلام در کودکی

بزرگی منش و سترگی روح آن امام، چندان بود که پیامبر ارجمند اسلام صلی الله علیه و آله وسلم او را با کمی سن، در برخی از عهدنامه ها گواه می گرفت. آن گاه که پیامبر به امر خدا، با اهل نجران، به مباحله برخاست، امام حسن و امام حسین و حضرت علی و فاطمه علیها السلام را نیز به فرمان خدای، همراه خویش برد و آیه تطهیر در پاک دامنی آن گرامیان فرود آمد.

شباهت به رسول خدا صلی الله علیه و آله وسلم

حضرت امام حسن علیه السلام از نظر صورت و سیرت در بین ائمه اطهار علیه السلام شبیه ترین آنان به رسول گرامی اسلام صلی الله علیه و آله وسلم است. وقتی امام حسن علیه السلام به دنیا آمد شباهت بسیاری به جد بزرگوارش داشت و این شباهت بعدها در چهره، رفتار و گفتار آن حضرت بیشتر نمایان شد. علاوه بر چهره جذاب و نورانی، راه رفتن و صحبت کردن حضرت نیز مانند پیامبر صلی الله علیه و آله وسلم بود. حُسن خلق، کرامت، جوان مردی، یتیم نوازی و دیگر سجایای اخلاقی را نیز آن حضرت از جدّ گرامی اش به ارث برده بود.

شیخ مفید در کتاب معروف خود، ارشاد، آورده است: «و حسن علیه السلام چنان بود که از نظر خلقت و سیرت و سیادت شبیه ترین مردم به رسول خدا بود».